

(Μάρκ. 15, 43-47 και 16, 1-8)

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Όμιλία στή Γραμμενίτσα στίς 15/5/2005

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ διαλύει τό σκοτάδι

Ἡ Κυριακή τῶν Μυροφόρων μᾶς θυμίζει τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό νεκρό. Καί τήν συναίσθηση τῶν ἀνθρώπων, τῶν φίλων, ὅτι εἶχαν χρέος ἀπέναντί του, νά κάνουν ὅτι ἐπέβαλε ἡ ἀγάπη τους καί ἡ θρησκεία τους.

Ἰδιαίτερα τό αἰσθάνονταν αὐτό οἱ ἅγιες Μυροφόρες γυναῖκες, οἱ ὁποῖες μόλις τελείωσε ἡ ἀργία τοῦ Σαββάτου, τῆς ἑορτῆς, ξεκίνησαν νά πᾶνε στό μνήμα τοῦ Χριστοῦ γιά τά «καθήκοντα».

Ἄς δοῦμε τί μᾶς λέγει τό Εὐαγγέλιο.

Ξεκίνησαν μέ βαρειά καρδιά.

Πάντοτε δέν βαραίνει ἡ καρδιά μας, ὅταν φέρνομε στή μνήμη μας θάνατο καί μνημόσυνα;

Γιατί ὁ θάνατος εἶναι γιά μᾶς σκοτάδι. Καί φέρνει συναισθήματα βαρειά.

Ὅταν ξεκίνησαν, λέει τό Εὐαγγέλιο, εἶχε πιά ἀνατείλει ὁ ἥλιος. Γιατί μέ σκοτάδι στήν καρδιά καί σκοτάδι στή φύση, δέν τολμοῦσαν οἱ ἀπλές αὐτές γυναῖκες νά ξεκινήσουν, νά πάρουν τόν δρόμο γιά τόν τάφο τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλλά εἶχε εὐτυχῶς ἀνατείλει ὁ ἥλιος.

Καί γιά μᾶς, ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης ἔχει ἀνατείλει.

Στά τροπάρια τῆς Ἐκκλησίας μας λέμε, ὅτι ἀνέτειλε ἀπό τόν τάφο τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ὁ Χριστός ἀναστήθηκε. Γιατί ἡ μεγαλύτερη ἀνατολή εἶναι ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, πού μᾶς λέει ὅτι τό σκοτάδι τοῦ Ἄδου καί τοῦ θανάτου διαλύθηκε. Καί ἀπό δῶ καί πέρα ἔχομε τήν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως καί τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Ὅσο μᾶς τσακίζει ἡ μαυρίλα τοῦ θανάτου, τόσο μᾶς ἐνθαρρύνει καί μᾶς παρηγορεῖ ἡ ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀρκεῖ βέβαια νά τήν

πιστεύουμε. Γι' αυτό και ένα από τα μεγαλύτερα καθήκοντα και χρέη απέναντι του έαυτού μας είναι να φροντίζουμε να βλέπομε, να μαθαίνομε, να πιστεύομε, να αγαπάμε την ανάσταση του Χριστού.

Παρέμβαση γεμάτη έλπίδα

Πήγαν λοιπόν οι Μυροφόρες στον τάφο και ενώ σκέπτονταν πώς θα κυλίσουν τον λίθο, τον βρήκαν αποκυλισμένο. Μπήκαν μέσα και είδαν στο μέρος που ήταν τό σώμα του Κυρίου μας Ίησου Χριστού να στέκει ένας άγγελος. «Νεανίσκος ένδεδυμένος στολήν λευκήν».

Βλέποντας τον άγγελο οι άγιες Μυροφόρες κατάλαβαν ότι εκεί υπάρχει μία παρέμβαση. Παρέμβαση όχι ανθρώπου αλλά του Θεού. Η παρέμβαση του Θεού, είναι τό ζητούμενο στην προσευχή μας. Όλοι ήλθαμε εδώ για μία παρέμβαση του Χριστού στη ζωή μας, στα προβλήματά μας, στο θάνατό μας, στην ψυχή μας, στην αιώνια ζωή.

Δέν υπάρχει γλυκύτερη έλπίδα για τον άνθρωπο και γλυκύτερη συναίσθηση, από τό να αισθάνεται ότι υπάρχει ένδεχόμενο παρέμβασης του Χριστού για χάρη του.

Ό άγγελος όχι μόνο φανερώθηκε στις Μυροφόρες, αλλά και τούς μίλησε και τούς είπε:

«Μή φοβείσθε. Ζητάτε, ψάχνετε να βρείτε τον Χριστό. Δέν είναι πιά νεκρός. Άναστήθηκε. Κοιτάχτε πού τον είχανε βάλει. Δέν είναι πιά εδώ».

Άλλά αυτό δέν έχει νόημα να τό ακούσετε μόνο. Γιατί ό Χριστός δέν ήλθε στον κόσμο για τον έαυτό του και είχε μία περιπέτεια, σταυρώθηκε και αναστήθηκε, για να ξαναγυρίσει στον τόπο από τον όποιο ξεκίνησε και να γλυτώσει από αυτές τις έξυπνάδες των ανθρώπων».

Ήλθε για μās ό Χριστός, σταυρώθηκε για μās, πέθανε για μās, τάφηκε για μās και αναστήθηκε για μās. Καί βρίσκεται τώρα καθισμένος στο θρόνο του Πατέρα του στα δεξιά του Πατέρα του για μās.

Αυτός είναι πού έδωσε μέ τον άγγελο την έντολή:

-Πηγαίνετε να πείτε στους μαθητές του και να τ΄οχετε όλοι υπ' όψη σας. Προάγει υμās εις την Γαλιλαίαν. Σās παραγγέλνει: «Πηγαίνετε στον τόπο σας και περιμένετε με, εκεί πού βρίσκεστε. Στο σπίτι σας, στη δουλειά σας, στο χωράφι σας. Όπου και αν εύρίσκεστε να μέ περιμένετε, να μέ περιμένετε».

Ό μεγάλος άγώνας, δέν είναι όταν βρισκόμαστε στην Έκκλησία.

Άγώνας είναι, όταν είμαστε στό σπίτι μας, νά ξεκινήσομε νά έλθομε στην Έκκλησία.

Άλλά όταν έλθομε στην Έκκλησία ζοϋμε στή γαλήνη του οίκου του Κυρίου καί στην εύλογία του. Παίρνομε όπλα καί δύναμη για τήν υπόλοιπη ζωή μας. Έρχομαστε για νά γεμίσομε τίς μπαταρίες τής ψυχής μας, όπως λέμε στή σύγχρονη εποχή.

Μέ τήν καρδιά μας βλέπομε τόν Χριστό

Τί σημαίνουν τά λόγια: «Φροντίζετε στόν τόπο πού βρίσκεστε νά περιμένετε τόν Χριστό»;

Πώς τόν περιμένομε τόν Χριστό; Πότε τόν περιμένομε; Όταν σκεπτόμαστε:

-Πατάω σωστά πάνω στην πίστη; Πατάω σωστά πάνω στα λόγια του Χριστού, πού είπε νά τόν περιμένομε καί θά ρθει; Στέκω σωστά, όρθοδοϋ;

Αυτό είναι τό μεγάλο μήνυμα του Χριστού μετά τήν ανάσταση για μᾶς. Αυτό είναι τό αιώνιο, τό ισόβιο χρέος μας. Νά σκεπτόμαστε κάθε στιγμή: Όρθοδοϋ; Στέκομαι σωστά, σκέπτομαι σωστά, αισθάνομαι σωστά; Πολύ άπλό τό πράγμα, αλλά μέ άπέραντη σημασία.

Καί νά τό σκέπτεστε, λέει ό Χριστός, για τόν έαυτό σας καί για όλο τόν άλλο κόσμο. Γιατί έχετε χρέος, έσεις οί άπόστολοι καί σεις οί Μυροφόρες γυναίκες νά μή σταματήσετε ποτέ νά λέτε εκείνα πού βιώσατε, εκείνα πού αγαπήσατε, εκείνα πού πιστεύσατε.

Λέει ένα τροπάριο τής Κυριακής του άγίου άποστόλου Θωμά: «Σέ δοξάζομε Κύριε, σέ τόν αναστάντα Χριστόν, οϋ βλεφάροις ιδόντες». Έμεϊς, δέν αξιωθήκαμε νά σέ δοϋμε μέ τά μάτια μας, «άλλά πόθω καρδιάς». Σέ είδαμε όμως μέ τόν πόθο τής καρδιάς μας. Καί σέ βάλαμε μέσα στην καρδιά μας.

Χωρίς τόν πόθο τής καρδιάς, τόν είχαν δεϊ καί οί φαρισαϊοι καί ό Καϊάφας καί ό Πιλᾶτος. Δέν έχει σημασία τί βλέπουν τουτα τά μάτια τά έξω. Άλλά τό θέμα είναι, αν τόν βλέπει κανείς τόν Χριστό μέ τόν πόθο τής καρδιάς του καί μέ τήν πίστη. Συνεπώς, εάν τόν βλέπομε μέ τόν πόθο τής καρδιάς μας, είμαστε στην κατάσταση τήν όποία έμακάρισε ό Κύριος, λέγοντας στόν άπόστολο Θωμά, πού τόν είδε: «πιό μακάριοι οί μή ιδόντες καί πιστεύσαντες».

Άς κρατᾶμε καί έμεϊς αυτό τό μακαρισμό καί ᾶς αγωνιζόμαστε όλο καί περισσότερο νά όρθοδοϋμε. Καί στα καλά αισθήματα καί στίς καλές αποφάσεις, αλλά προπαντός στην πίστη. Τί πρέπει δηλαδή νά κάνομε;

Ποιο τό χρέος μου;

Τό πρώτο χρέος, λέει ή πίστη μας, είναι νά διερωτώμαστε:

- Γιατί σταυρώθηκε ο Χριστός;

Γιά μᾶς. Δηλαδή, γιά τίς ἁμαρτίες μας. Τί σημαίνει γιά τίς ἁμαρτίες μας; Οἱ ἁμαρτίες μας εἶναι τό σοβαρότερο πρόβλημα γιά μᾶς. Ἡ μεγαλύτερη ταλαιπωρία καί ἡ μεγαλύτερη δυστυχία μας. Γιατί; Γιατί μᾶς χωρίζουν ἀπό τήν αἰώνια ζωή, ἀπό τήν ἀληθινή ζωή. Νά σκεπτόμαστε ὅτι ἦλθε ὁ Χριστός γιά νά μᾶς ἐλευθερώσει ἀπό τίς ἁμαρτίες μας.

Ὅταν ἔχομε μνημόσυνα τί κάνομε; Παρακαλοῦμε τόν Χριστό νά συγχωρήσει τίς ἁμαρτίες τῶν κεκοιμημένων. Νά μήν ἐπιτρέψει οἱ ὅποιες ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, γιά τούς ὁποίους προσευχόμεθα, νά τούς στερήσουν τήν αἰώνια ζωή. Ἀλλά νά πλύνει τίς ψυχές τους μέ τό ἅγιο αἷμα του, μέ τήν ἀγάπη του, μέ τήν εὐσπλαγχνία του.

- Τό ἄλλο χρέος μας εἶναι νά πιστεύομε ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε γιά μᾶς.

Γιατί ἀναστήθηκε; Γιά νά μᾶς βεβαιώσει, νά μᾶς τό κηρύξει, νά τό βάλομε στήν καρδιά μας:

Θαρθεῖ μία μέρα πού θά ἀναστηθοῦμε ὅλοι καί θά βρεθοῦμε μαζί του στήν αἰώνια καί ἀτελεύτητη Βασιλεία του.

Καί μετά ἀπό αὐτά, τό ἐρώτημα εἶναι:

-Ἐγώ, τί πρέπει νά κάνω;

Ἡ ἀπάντηση εἶναι πολύ ἀπλή. Πρέπει νά φροντίζω, νά βλέπω πράγματα σωστά.

Ἡ χειρότερη ἀπειλή στή ζωή μας εἶναι, νά ξεχνᾶμε αὐτό πού εἶναι γιά μᾶς οὐσιαστικό καί νά ἀσχολούμαστε μέ λεπτομέρειες. Νά ἐπηρεαζόμαστε ἀπό λάθος τοποθετήσεις καί νά βλέπομε τά βασικά θέματα στραβά.

-Μά τί θά πεῖ ἁμαρτία...; Μήν ἀσχολεῖσαι!

Τί θά πεῖ αἰώνια ζωή, πίστη, καλά ἔργα; Ἔλα καϋμένε, κοίτα τήν δουλειά σου. Τότε εἶναι πού ἀρχίζομε καί τά βλέπομε ὅλα στραβά.

Κήρυγμα: Καρπός άγιας ζωής

Έφυγαν οι Μυροφόρες νά πάνε εκεί πού τούς είπε ό Χριστός. Άλλά στό δρόμο τά ξέχασαν, φοβήθηκαν, δέν πήγαν εκείνη τήν ήμέρα νά βροϋν τούς άποστόλους, νά τούς ποϋν τήν έντολή τοϋ Κυρίου. Γιατί;

Φοβήθηκαν. «Καί οϋδενί, οϋδέν είπον».

Άλλά για μία ήμέρα φοβήθηκαν.

Καί μετά; Μετά είδαν πάλι τόν Χριστό, πίστευσαν βαθιά καί ξεχύθηκαν καί οί άπόστολοι, καί οί Μυροφόρες γυναΐκες στόν κόσμον, καί έκήρυτταν, ζώντας άγια, τόν Κύριον ήμῶν Ίησοϋ Χριστόν. Διακήρυξαν σέ όλο τόν κόσμο, ότι τό καλύτερο πού έχει νά κάνει ό άνθρωπος, είναι νά δέχεται τόν Χριστό σωτήρα καί εϋεργέτη του. Καί νά φροντίζει νά κάνει ότι καλύτερο μπορεΐ για νά τηρεΐ τό θέλημά του.

Γιατί όποιος λέει ότι πιστεύει στόν Χριστό, αλλά κάνει άλλα πράγματα, άνεπίτρεπτα άπό τόν νόμο του, οϋσιαστικά δείχνει ότι δέν τόν έχει βάλει, οϋτε στήν καρδιά του, οϋτε στό μυαλό του.

Άς φροντίζομε νά γεμίζομε καί τήν καρδιά μας καί τό μυαλό μας μέ τήν πίστη στόν Κύριον Ίησοϋν Χριστόν καί στήν άγία του άνάσταση, πού είναι ή μεγαλύτερη εϋεργεσία του για μᾶς. Άμήν.-